

CÔ GÁI NĂM ẤY CHÚNG TA CÙNG THEO ĐUỔI

Chương 16

Gần hết năm học lớp Mười, cô Chu Thục Chân từng dẫn chúng tôi đi Phố Lý ngôi thiền lại có trò mới.

“Kha Cảnh Đăng, Thẩm Giai Nghi, các em giúp cô chọn mấy bạn trong lớp, kỳ nghỉ hè này đến ‘Tín Nguyễn Hành’ giúp các em nhỏ tham gia trại hè Phật học, được không?” Một hôm, cô Chu Thục Chân tình cờ gặp tôi và Thẩm Giai Nghi ở ngoài hành lang.

‘Tín Nguyễn Hành’ là một đạo tràng Phật giáo nằm trên một ngọn núi nhỏ ở Đại Trúc, Chương Hóa, diện tích khá lớn, có điều vẫn đang trong quá trình xây dựng, bấy giờ mọi thứ còn rất thô sơ, mấy căn nhà lợp sắt tây lớn chắp ghép lại thành tịnh xá, đang chờ quyên tiền để chính thức xây dựng đạo tràng.

Trại hè Phật học cho nhi đồng chính là một hoạt động phối hợp giữa đạo tràng Tín Nguyễn Hành với chính quyền tiểu khu lân cận nhằm giáo dục đạo đức.

“Trại hè Phật học? Ha ha ha ha, em xin kiếu ạ.” Tôi thẳng thừng từ chối ngay.

“Được ạ, em và Kha Cảnh Đăng sẽ tìm người giúp cô.” Thẩm Giai Nghi lại quả quyết nhận lời.

“Này... sao lại kéo cả tớ vào nữa?” Tôi trở mắt nhìn Thẩm Giai Nghi bên cạnh.

“Cậu cũng nên ngoan ngoãn ngồi thiền vào.” Thẩm Giai Nghi nghiêm nghị đáp lại.

Suýt quên, người con gái mà tôi thầm yêu này là người phát ngôn của pháp sư Chứng Nghiêm ở trường học cơ mà!

“Vậy cô nhờ hai đứa nhé!” Cô Chu Thục Chân vui vẻ nở một nụ cười yên tâm, ôm tập sách đi mất.

Vậy là, Thẩm Giai Nghi lương thiện quyết định dành mùa hè tươi đẹp của tuổi

mười sáu hiến dâng cho việc gõ mõ tụng kinh, còn cả gần trăm đứa nhóc trời đánh quậy phá nữa chứ.

Mà tôi, không, không chỉ mình tôi... cả mấy thằng bạn bụng dạ xấu xa như A Hòa, Tạ Mạnh Học, Đỗ Tín Hiển, Hứa Triết Khôi, Liêu Anh Hoàng... cũng vì nhân tố Thẩm Giai Nghi mà hừng hực nhiệt tình đảm nhận vai trò anh phụ trách ở trại hè Phật học nhi đồng. (Khốn khiếp! Chúng nó có nhiều tình thương thế cơ à!)

Và thằng chiến hữu vô lại Hứa Bác Thuần cũng bị tôi kéo vào, chứng kiến một trận quyết chiến tình yêu loạn xạ ngầu.

Viết đến đây, vẫn thấy thật là xấu hổ.

Tôi cũng muốn kể một câu chuyện tình nghe có vẻ hợp mốt một chút, chẳng hạn như tham gia câu lạc bộ quyền Anh, gắng sức tranh tài cao thấp với tình địch đang là đương kim vô địch, hoặc tham gia câu lạc bộ bóng chày, đấu một trận cầu quan trọng với tình địch là tay ném chủ chốt của đối phương. Nhưng mà chẳng có cách nào, tôi rốt cuộc vẫn phải bám đuôi người con gái mà mình thầm yêu, đi theo Thẩm Giai Nghi đến trại hè Phật học lúc nào cũng vắng vắng tiếng nói bên tai. Thật là cáм lợn!

Bề ngoài là vì yêu mến trẻ con, thực tế là để tranh cướp tình yêu, lũ chúng tôi kéo nhau lên núi, khoác lên người bộ đồng phục phụ trách của Tín Nguyễn Hành. Mỗi người đại khái phải phụ trách mười đứa trẻ con, năm nhóm con gái, năm nhóm con trai, nội dung hoạt động thả đều liên quan đến Phật giáo.

Tôi và Thẩm Giai Nghi chia nhau phụ trách nhóm nam số 1 và nhóm nữ số 1, là những nhóm toàn đứa ít tuổi nhất, lũ quỷ nhỏ đều học lớp Hai trở xuống. Lũ quỷ nhỏ này mỗi độ tuổi lại có các trò quậy phá khác nhau, không phải càng bé thì càng dễ dỗ dành dọa dẫm, mỗi khi chúng nó bướng lên, hay khóc lóc ầm ĩ vì nhớ nhà, tôi đều có mong muốn tột độ là biểu diễn tuyệt chiêu ném người qua vai cho chúng nó xem.

“Kha Cảnh Đăng, không được bắt nạt các em ấy.” Thẩm Giai Nghi trợn trừng mắt nhìn tôi.

“Đâu có đâu, tớ chỉ đang rèn luyện lòng dũng cảm của chúng nó thôi.” Tôi thường đắp lại như thế.

Hằng ngày, 4 giờ rưỡi sáng chúng tôi phải rửa mặt xong xuôi, mặc áo choàng vạt màu đen, dẫn bọn trẻ con lên đại điện tụng kinh, đợi ăn bữa sáng.

Trên tay mỗi người cầm một quyển kinh đã viết sẵn chú âm, lũ con trai con gái vẫn còn ngái ngủ chia ra đứng ở hai bên đại điện, tụng hết “Phật thuyết A Di Đà kinh” rồi đến “Vãng sinh chú”... Có đứa còn đứng đấy ngủ, tôi chốc chốc lại phải để ý, nhón chân lên gõ đầu nó, tránh để thằng nhóc gặp ác mộng giết mình choàng tỉnh sẽ mất đà ngã nhào.

Vì cùng phụ trách đội số 1 con trai và con gái, lúc tụng kinh tôi đứng đối diện với Thẩm Giai Nghi, hai người cứ cách nhau khoảng ba mét, cầm quyển kinh ra rả tụng thành tiếng. Một nửa thời gian ấy tôi dành để suy nghĩ vấn đề lớn lao: không biết đời này tôi có thể theo đuổi được Thẩm Giai Nghi hay không, vậy nên, tôi chỉ há miệng giả vờ đang tụng kinh, còn mắt lại ngây ra nhìn Thẩm Giai Nghi cao hơn mình ba phân ở phía trước.

Thẩm Giai Nghi mặc dù tính cách rất chín chắn, song cũng không thể chịu nổi việc sáng sớm phải bò dậy tụng kinh thế này, tay cô cầm quyển kinh, mí mắt lúc thì trĩu xuống, lúc thì dứt khoát khép lại nghỉ ngơi, bộ dạng đung đưa đung đưa như sắp ngã đến là đáng yêu.

“?” Tôi len lén đưa mắt quan sát bên cạnh.

Thằng A Hòa đang đứng tụng kinh bên cạnh tôi, chốc chốc lại lăm lét nhìn trộm Thẩm Giai Nghi, xa hơn nữa là bọn Tạ Mạnh Học, Hứa Triết Khôi cũng phân tâm liếc nhìn bộ dạng ngủ trộm của Thẩm Giai Nghi, thằng nào thằng nấy đều như đang tính toán gì đó. Chỉ có thằng bạn vô hại duy nhất của tôi Hứa Bác Thuần, là đang một lòng một dạ nhắm mắt ngủ khì khì.

“Haiz, sao mình lại đến đây tụng kinh nhỉ?” Tôi cười khổ, bụng đói ơ là đói.

Tụng kinh xong lại tới tiết mục rạp người quỳ lể, dùng mũi và trán hôn lên bồ đoàn mấy chục lần. Cuối cùng bắt đầu chạy bộ, đem thân thể yếu đuối chưa ăn sáng, đường huyết thấp, có thể ngất xỉu bất cứ lúc nào ra chạy đi chạy lại vòng quanh đại điện. Đừng nói là chúng tôi, có vài đứa trẻ con được chiều quen chạy một lúc là đã khóc toáng cả lên rồi.

Cho tới khi hương trên bàn thờ cháy hết, toàn bộ các “nghi thức” trước bữa sáng mới kết thúc.

Trước khi ăn, cả bọn ngồi nghiêng ngả trên ghế băng, nghe sư trụ trì đập tràng cật giọng trân trọng như thể mỗi chữ ngài thốt ra đều là lời châu ngọc, chậm chậm kể hết mẩu chuyện Phật giáo này đến câu chuyện Phật giáo khác. Khi thực sự bắt đầu vào bữa, đứa nào đứa nấy đều đã đói mờ cả mắt, chẳng còn cảm giác thèm ăn, chỉ còn lại cái bụng rỗng không.

“Kha Cảnh Đăng, tao cảm thấy tình yêu kiểu này đúng là không lành mạnh chút nào. Vả lại còn liên lụy thêm một đồng người nữa.” Hứa Bác Thuần nhìn những món chay vô vị trong bát, thở dài.

“Mày tưởng tao muốn thế này đấy à? Nếu cả bọn đều thống nhất không đi, chỉ có Thẩm Giai Nghi đi thôi, tao cũng không rồi hơi chạy đến cái chỗ tràn đầy niềm vui với Phật học này tụng kinh làm gì. Tiên sư, tao có định đi bắt yêu quái đâu.” Tôi nhai miếng cơm khô khốc, thực tình chỉ muốn khóc.

Thôi coi như, coi như làm công đức vậy?

Trại hè Phật học diễn ra trong bảy ngày, vẫn còn phải tiếp tục chịu đựng.

Những lúc học trên lớp, có các vị giảng sư nghiêm túc trấn áp (chủ yếu là các vị Tăng lữ pháp lực cao cường trong truyền thuyết, tuyệt kỹ chính là phạt bọn quỷ nhỏ ấy một mình ở trong đại điện dập đầu niệm Phật cả trăm lần, không thể trêu vào được), mấy anh chị phụ trách chúng tôi, chỉ cần duy trì trật tự là được.

Thời gian nghỉ giữa các giờ học mới là cuộc chiến giằng co giữa người phụ trách và

bọn quý nhỏ ấy.

Người nào hiểu chuyện đều biết, tình cảnh khi một thằng con trai và “trẻ con” ở với nhau chính là sự khắc họa chân thực tính cách, có ý nghĩa cực kỳ quan trọng trong lòng con gái, quyết định xem thằng con trai ấy sẽ được con gái cho điểm cao hay điểm thấp. Nhưng đáp án tiêu chuẩn chỉ có một mà thôi: Tớ rất thích trẻ con.

Theo cương lĩnh này, mỗi thằng con trai thầm yêu Thắm Giai Nghi đều có cách diễn giải “Tớ thích trẻ con” của riêng mình. Toàn bộ đều lọt vào mắt Thắm Giai Nghi.

Đạo tràng Tín Nguyễn Hành nằm trên sườn ngọn núi nhỏ, sau giờ học, hơn trăm đứa trẻ có thể lựa chọn tiêu hao sức lực bằng cách nhảy trên triền dốc rộng hơn nghìn mét vuông hoặc hò hét ầm ĩ trong lớp học lộ thiên của đạo tràng. Gì chứ đất đai ở đây thì nhiều lắm.

“Em hâm mộ anh A Hòa nhất, sau này lớn lên em cũng muốn hiểu biết như anh A Hòa!” Hết giờ học, bên cạnh A Hòa lúc nào cũng vang lên những tiếng trầm trồ và hoan hô của lũ nhóc.

A Hòa thường khéo léo điều những tiếng hoan hô này đến gần chỗ Thắm Giai Nghi, để người được đám con gái nhỏ thích nhất như cô chú ý thấy A Hòa cũng rất được lòng bọn trẻ. Thắm Giai Nghi, cũng thường hay cười cười phối hợp với A Hòa.

Đúng là khó nhằn!

Thằng Tạ Mạnh Học thích làm thơ, giỏi làm văn, học siêu tanh lại đi theo hướng cực đoan hơn nữa.

“Anh Học ơi, em xin lỗi, em sai rồi, sau này em không làm anh giận nữa đâu.” Một đứa nhỏ áy náy đứng bên cạnh A Học, mặt đỏ bừng bừng, bứt rứt xin lỗi.

Tạ Mạnh Học nằm sấp xuống bàn khóc rống lên, vì đứa trẻ nó phụ trách không ngoan, khiến nó thật “đau lòng thất vọng.” Động tác khóc rống lên này trong mắt

người khác quá nửa là danh từ hỗn hợp thay cho “mong manh” và “tình cảm phong phú” cộng với “tớ rất quan tâm đến trẻ con”. Nhưng trong mắt một kẻ tình địch như tôi, thì chỉ là một trò hề xằng bậy mà thôi.

Còn tôi, tiên sư nhà nó, cả ngày tôi dẫn các thành viên trong nhóm mình phụ trách đi tỏ tình với thành viên trong nhóm của Thẩm Giai Nghi, còn ghép đôi loạn xạ ngẫu lên, khiến nhóm của cô hết sức hỗn loạn.

“Kha Đăng, thằng Tạ Mạnh Học kia giả vờ giả vịt khoa trương quá, có điều, đứng trên lập trường khách quan của một người cũng là bạn thân của A Hòa, tao cho rằng lần này mày hoàn toàn thua thằng A Hòa rồi.” Hứa Bác Thuần nhìn Thẩm Giai Nghi bấy giờ đang bị mấy đứa con gái vây quanh năn nỉ đòi nghe kể chuyện.

“Nếu đúng thế thật thì cũng hết cách thôi.” Tôi ngoáy lỗ mũi.

Trong tình yêu, có thể vắt hết tâm cơ, vận dụng sách lược đánh bại đối thủ, nhưng làm chính mình cũng rất quan trọng.

Mà có khi còn là điều quan trọng nhất.

“Nếu cuối cùng, tao khiến Thẩm Giai Nghi yêu tao say đắm, mà đó lại không phải là con người thật của tao, thì mọi điều tao làm phỏng còn ý nghĩa gì nữa đâu?” Tôi vỗ vỗ vai Hứa Bác Thuần.

Chỉ thấy sắc mặt Hứa Bác Thuần đột nhiên tái mét, cả người run lên một chập, miệng phát ra những tiếng ú ớ kỳ lạ.

Đừng hiểu lầm, Hứa Bác Thuần không phải bị mấy lời của tôi làm cho cảm động, mà là bởi thần kinh lỏng lẻo của nó bị tổn hại nghiêm trọng một cách phi nhân đạo.

Chỉ thấy một thằng nhóc ưa quậy phá cười hích hích nhảy vọt ra từ sau lưng Hứa Bác Thuần, phá lên cười ha hả rồi bỏ chạy.

“Địch! Đừng chạy!” Hứa Bác Thuần ôm cái mông bị đột kích, tập tậ tập tễnh lao tới như thể muốn giết người.

“Thằng nhóc thối tha! Tao mà bắt được thì mày tiêu đời! Đâm chết mày!” Tôi cũng chạy đuổi theo, vừa chạy vừa chửi bới.

Dám chọc lỗ hậu của bạn ta, thế có khác nào chọc lỗ hậu của ta đâu.

Một thằng nhóc thối tha chưa đến mười tuổi thì chạy làm sao được? Chỉ một thoáng, nó đã bị tôi và Hứa Bác Thuần lôi về.

Nhưng thằng nhóc này da mặt dày muốn chết, đã thế vẫn còn cười nắc nẻ, tôi và Hứa Bác Thuần tóm một tay nó, nó vẫn quấy loạn lên như con lươn, chỉ muốn vùng ra mà chạy.

Thấm Giai Nghi đứng gần đấy, vừa trông chừng một nhóm con gái đang chơi nhảy dây trên triền núi xa xa, vừa quan sát chúng tôi.

“Một câu thôi, mày tính sao?” Hứa Bác Thuần nghiêng răng ken két.

“Làm, đâm chết nó.” Tôi lừ mắt, cần gì phải lắm lời.

Hứa Bác Thuần lau vệt nước mắt lúc nãy đau quá rỉ cả ra, dùng ngón tay chọc mạnh vào lỗ hậu thằng nhóc, nhưng thằng nhóc cười hô hố, ra sức khép chặt hai miếng thịt mông lại, rồi còn ra sức ngoe nguẩy mông đít, Hứa Bác Thuần chọc thế nào cũng không trúng được mục tiêu.

“Hi hi hi, không chọc được là không chọc được! Không chọc được là không chọc được!” Thằng nhóc làm mặt xấu, thích chí vô cùng.

Tôi nhìn Hứa Bác Thuần đang tức xẹt khói, rồi lại nhìn thằng nhóc kia, trong lòng nảy ra một kế.

“Đành phải làm vậy thôi.” Tôi vươn tay, điểm một cái cực nhanh vào sống lưng thằng nhóc.

Người thằng nhóc đờ ra một thoáng, nhưng cũng không coi ra gì, vẫn cứ nhe răng

ra cười.

“Mặc dù không muốn, nhưng anh vừa nãy đã điểm trúng tử huyết của chú mày rồi.” Tôi nghiêm nghị thở dài một tiếng, lắc lắc đầu, nói: “Hứa Bác Thuần, thằng bé lần trước bị tao điểm trúng tử huyết ấy, mày còn nhớ nó chết thế nào không?” Tôi buông tay ra.

Hứa Bác Thuần hiểu ý, lập tức buông tay, mặc thẳng nhóc vùng thoát khỏi sự khống chế của chúng tôi.

Bởi vì không cần thiết nữa rồi.

“Xin mày, mày có giết nó đâu chứ, mày chỉ biến nó thành người thực vật thôi mà.” Hứa Bác Thuần nhìn tôi, chẳng buồn đoái hoài gì đến thằng nhóc nữa.

“Ờ nhỉ, lần đấy tao chỉ dùng có năm thành công lực, vì vậy nó không chết hẳn, mà chỉ chết có một nửa thôi.” Tôi cười xòa, vẻ mặt hơi ngượng ngùng.

Thằng nhóc dần thối mặt nhìn hai chúng tôi, quên cả bỏ chạy.

“Chắc, thôi tùy chú mày đấy, từ bây giờ trở đi chú mày quây thế nào cũng được, đằng nào thì chú mày cũng chỉ còn sống được có ba ngày nữa thôi.” Tôi nhìn thằng nhóc, xòe hai tay ra.

“Đi chơi đi, chốc nữa anh dẫn chú mày đi gọi điện về nhà, nhớ phải nói thêm mấy câu với bố mẹ đấy nhé. Haiz, bé thế này đã bị điểm trúng tử huyết...” Hứa Bác Thuần nhìn thằng nhóc, giọng điệu chứa chan tiếc nuối.

Thằng nhóc đột nhiên tức giận hét toáng lên: “Lừa đảo! Trên đời này làm gì có tử huyết chứ!”

Tôi và Hứa Bác Thuần nhìn nhau cười cười, không phản bác, mà cũng không tiếp tục chủ đề ấy nữa, hai thằng quay sang nói chuyện ở trường, hoàn toàn gạt thằng nhóc sang một bên.

“Lừa đảo! Tử huyết cái gì chứ!” Thằng nhóc lại hét ầm lên, vành tai bắt đầu đỏ ửng.

“Đúng rồi, không có tử huyết, chỉ có tử thi thôi.” Tôi nhìn ngón tay mình, lẩm bẩm tự nói: “Đừng nói là chú mày không tin, cảnh sát cũng không tin có tử huyết đâu, vì vậy anh đây sẽ chẳng bao giờ bị bắt. Ha ha!”

Thằng nhóc thần người ra.

“Lần này mày dùng bao nhiêu thành công lực thế?” Hứa Bác Thuần tò mò hỏi.

“Tám thành. Có chết người hay không tao cũng không biết nữa, chắc chỉ thành tàn phế thôi.” Tôi nhún vai, làm ra vẻ mình cũng không biết.

Hai thằng bọn tôi, cứ thế nói về cái tử huyết không tồn tại ấy bằng giọng điệu hết sức nghiêm túc.

“Không có tử huyết! Chỉ có thằng ngốc mới tin có tử huyết thôi!” Thằng lỏi con hét lớn đến nỗi thân hình nhỏ bé run lên từng chập.

Lúc này, Thẩm Giai Nghi rút cuộc cũng thấy chướng mắt, bèn bước tới, vừa đi vừa mở miệng định nói gì đó.

“Do respect my way.” (Phải tôn trọng phương pháp của tớ.) Tôi trừng mắt nhìn Thẩm Giai Nghi.

“...” Thẩm Giai Nghi đành ngậm miệng lại, giả vờ lãng đi như không có chuyện gì, trước lúc đi còn nhìn tôi với ánh mắt trách móc.

Lúc này, chuông đồng hồ điện tử vang lên, lại bắt đầu vào giờ học, mọi người đều vào đại điện nghe sư phụ ở đạo tràng giảng bài.

Hứa Bác Thuần và tôi cố ý ngồi phía sau bồ đoàn của thằng nhóc kia, lăm rà lăm ràm kẻ xướng người họa.

“Tử huyết đấy nhé, thực ra hồi đầu tao cũng không ngờ mình lại luyện thành tuyệt chiêu này đâu. Tao lợi hải vĩ cả ra ấy mà ạ!”

“Móa, cái ngón tay của mày đừng có động tí là chọc ra chứ. Lần trước trước trước nữa, bộ dạng thất khiếu chảy máu của người đó làm tao đến giờ nghĩ lại vẫn thấy ác mộng, buồn nôn chết đi được.”

“Yên tâm đi, đừng quên tao còn biết giải tử huyết nữa.”

“Oa...” Cuối cùng, thằng lỏi con cũng suy sụp, ngoác miệng khóc toáng lên.

Bingo.

Tôi và Hứa Bác Thuần vội khom người với thầy giáo của đạo tràng đang tròn mắt ngạc nhiên, nhanh chóng lôi thằng nhóc kêu gào thảm thiết ra khỏi đại điện, ba người tiến hành đàm phán ở lớp học lộ thiên phía bên ngoài.

“Em không muốn chết đâu!” Thằng nhóc khóc lớn, nhưng cũng không nói rõ ra là muốn được giải huyết.

Tôi đưa mắt nhìn khổ chủ Hứa Bác Thuần, nó gật gật đầu, ý là đã đủ rồi.

“Được rồi, không muốn chết cũng được thôi, anh sẽ giải tử huyết cho chú mày. Có điều, từ giờ trở đi chú mày phải nghe lời, bằng không bọn anh sẽ lại điểm vào tử huyết của chú mày nữa. Chú mày có thể đi mách các sư thầy, nhưng mà mấy thầy ấy cũng không tin có tử huyết gì đâu, ha, ha, ha!” Tôi lạnh lùng nhìn thằng nhóc con.

Hứa Bác Thuần lấy ra một tờ giấy ăn, đưa cho thằng nhóc lau nước mắt nước mũi.

“Vâng.” Thằng nhóc xịu mặt.

“Có ngoan không?” Tôi nhấc chân lên.

“Có.” Thằng nhóc lại khóc.

“Chống cái mông lên, không được tránh, cũng, không, được, thít, vào!” Giọng tôi cực kỳ nghiêm túc.

Những lúc thế này, nhất quyết không được làm qua loa đại khái. Nếu từ bé đã tưởng rằng xin lỗi có thể giải quyết được vấn đề mà không phải trả giá gì cả, thằng nhóc này lớn lên thế nào cũng sẽ tiếp tục đi thông lỗ hậu cho người khác cho xem.

“?” Hứa Bác Thuần hơi do dự.

“Thông.” Tôi giơ ngón tay cái lên.

Thằng nhóc con nắm chặt hai bàn tay lại, vênh mông lên, mắt nhắm tịt.

“Giác ngộ đi.” Hứa Bác Thuần ngồi xổm xuống, khép chặt bàn tay lại thành mũi dao, đột kích thẳng vào lỗ hậu đã giải trừ phòng ngự của thằng nhóc con.

Một luồng lực đạo ghê gớm xuyên qua lỗ hậu, thằng nhóc kêu lên thảm thiết, nằm sấp xuống đất oằn mình lại giả vờ chết.

Mấy ngày sau, thằng nhóc đều rất ngoan, không dám quậy phá lung tung nữa, thậm chí còn tuyên truyền về tuyệt kỹ điểm tử huyết của tôi, làm bọn trẻ sợ phát khiếp, hiệu quả rất tốt.

Đưa nào tin thì cứ tin, đưa nào không tin cũng không đến nỗi khiêu chiến tuyệt kỹ điểm tử huyết của tôi.

Ở trại hè Phật học, chúng tôi thích nhất là khoảng thời gian tầm hơn 9 giờ tối, trước khi đi ngủ.

Lúc ấy, bọn trẻ con ban ngày ầm ĩ nháo nhào đều đã bị chúng tôi lừa lên giường, mọi người tắm rửa sạch sẽ xong xuôi, liền lôi ghế dài ghế ngắn ra kê dưới bầu trời sao, nằm ngả ngốn.

Trong cơn gió đêm mát lạnh và tiếng ve sầu rả rả, rất tự nhiên, cả bọn bắt đầu nói

về ước mơ tương lai của mình.

Bảo là chuyện phiếm, nhưng kỳ thực cũng là một cuộc tranh đấu.

Ngoài câu chuyện thần thoại “con trai cần phải thích trẻ con”, thì “bốc phét về mơ ước” cũng là một bước quan trọng để câu được tâm hồn con gái. Nếu một chàng trai đột nhiên bị hỏi “mơ ước gì” mà không trả lời được, đảm bảo sẽ bị trừ điểm nghiêm trọng trong lòng con gái, thậm chí còn bị đá văng ra ngoài luôn chứ chẳng chơi.

Không có mơ ước, cũng bằng với không có sức hút.

Nhưng mơ ước lớn hay nhỏ không phải là điểm quan trọng. Tùy tiện cho rằng mơ ước càng lớn, càng dễ dàng đánh trúng trái tim con gái, vậy thì không khỏi đánh giá quá thấp năng lực phán đoán tình yêu của con gái rồi.

“Mơ ước của tớ, chính là trở thành một bác sĩ chữa bệnh cứu đời.”

“Tớ muốn học Kinh tế, sau này làm chính trị, ứng cử làm ủy viên lập pháp.”

“Tớ muốn sau khi tốt nghiệp đại học, xuất ngoại học MBA, làm việc mấy năm rồi về nước.”

“Học ngành khoa học kỹ thuật là phải đi Đức du học, tớ muốn sang Đức học một mạch lên tiến sĩ.”

“Tớ muốn thi được học bổng du học của nhà nước, sau đó làm nhà ngoại giao, có thể đi du lịch khắp nơi trên thế giới”.

Cả bọn nói như thật về ước mơ của mình, càng nói càng bốc cao đến tận chín tầng mây.

Nhưng nhìn điệu bộ ra sức vạch ra kế hoạch cho cuộc đời ấy, nói thực lòng, tôi không thể cười nhạo chúng được.

Chẳng ai có tư cách cười nhạo ước mơ của người khác cả, cho dù mục đích nói ra ước mơ ấy của đối phương là gì chẳng nữa.

Huống hồ, làm bộ làm tịch một chút trước mặt người con gái mà mình thầm yêu, cũng là chuyện hết sức bình thường... đó là một dạng tâm ý, kiểu như trước buổi hẹn với người con trai mà mình thích, con gái bao giờ cũng trang điểm thật kỹ lưỡng vậy. “Ước mơ” chẳng qua chỉ là món đồ trang sức đàn ông dễ dàng kiếm được nhất mà thôi.

Thẩm Giai Nghi nhìn tôi nằm dài trên ghế băng, khẽ “ê” một tiếng để nhắc nhở.

Cô biết tôi ưa chơi trội, bao giờ cũng thích làm người đặc biệt nhất trong bọn. Cũng bởi thế, đợi cả bọn đều lần lượt nói hết, tôi mới đặng hăng giọng.

“Tớ muốn làm một người cực kỳ lợi hại.” Tôi nói, ngắn gọn và vắn tắt.

Đúng thế, một người cực kỳ lợi hại.

“Mơ hồ quá, mà nói thế thì cũng như không.” A Hòa khẽ cười đều.

“Có điều, phải định nghĩa thế nào là lợi hại hay không lợi hại?” Hứa Chí Chương hỏi có vẻ tương đối nghiêm túc.

Tôi không nghĩ nhiều, nhưng đáp án đã có sẵn trong lòng rồi.

Lợi hại, chính là...

“Làm cả thế giới này, vì có tớ, mà sẽ khác đi một chút.” Tôi không nhìn sao trời.

Tôi không cần làm thế.

Tôi nhìn vào đôi mắt Thẩm Giai Nghi, chậm chậm nói ra câu ấy.

... mà thế giới của tớ, chính là trái tim cậu.

Tháng Sáu năm 2005.

Sân tập bóng chày Toroko ở Đài Trung. Mấy thằng con trai năm ấy từng tán phét về mơ ước, lại vì Thẩm Giai Nghi mà tụ hội về một chỗ. Nhưng lần này, chúng tôi vừa nói chuyện vừa dùng gậy bóng chày vung lên quật xuống, rất là tốn sức.

Tôi xắn tay áo, thở mạnh, cầm cây gậy bằng nhôm màu bạc lên.

Lại bỏ vào một đồng xèng.

“Năm ngoái, có lần tớ nghe Thẩm Giai Nghi nói, tuy cô ấy rất thích trẻ con, nhưng cũng thường cảm thấy bọn chúng rất phiền phức, không biết phải làm gì với chúng cả. Vì vậy, lần ở Tín Nguyên Hành đó, những người khác đều cố ý chơi với bọn trẻ, lại nói mình quản lý bọn trẻ hay thế nào giỏi thế nào, làm cô ấy rất áp lực.” Liêu Anh Hoằng mặc bộ đồ Tây màu đen, đứng phía sau lưới sắt, nhìn lưng tôi.

“Ờ?” Tôi nín thở, nắm chặt gậy.

“Năm đó nghe cậu căn nhắc, bảo bọn nhóc con thật đúng là phiền chết đi được, Thẩm Giai Nghi lại cảm thấy cậu rất thật thà, không hề làm bộ làm tịch, không đóng giả làm một con người khác trước mặt cô ấy.” Liêu Anh Hoằng trầm ngâm.

“Bây giờ mới nói, liệu có quá muộn không?” Tôi vung gậy.

Trượt.